

Míša a její příběh

Míša je letitou členkou Cerebra.

Do Cerebra začala docházet v roce 2019 na trénink kognitivních funkcí, později zde absolvovala kurz pro peery.

V tuto chvíli je jí 36 let, žije v Praze a v 25 ti letech ji její vinou, jak sama říká, srazila tramvaj. Při této nehodě utrpěla traumatické poranění mozku, byla 6 týdnů v komatu. Následkem tohoto je hemiparézní, což znamená sníženou pohyblivost, v jejím případě pravé poloviny těla. Má také sníženou výkonnost kognitivních funkcí, především paměti.

Jak vzpomínáš na den tvé nehody?

Já si upřímně nepamatuji tak půl roku před nehodou, mám ho v takové mlze a ani nemám nějaké negativní pocity, když jedu tramvají. Dokonce mi moje rodina musela říct, co se mi stalo, když jsem se začala probouzet z bezvědomí. Vůbec jsem netušila, že jsem obhájila diplomku, ani že mě srazila tramvaj.

Jak úraz ovlivnil tvůj další život?

Zásadně, život se mi úplně otočil. Z pozice studenta jsem se během okamžiku dostala na pár let do pozice invalidního důchodce. Dva dny před nehodou jsem obhájila diplomovou práci, ale ke státnicím jsem již nedošla a magisterské studium nakonec, kvůli zhoršeným kognitivním funkcím, především paměti, nedokončila.

Dnes již zase pracuji, sportuji, žiji tak jako řekněme běžný život.

Procestovala jsem Indii, Německo, Japonsko, Sri Lanku, a řecký ostrov Rhodos.

Věnuji se cyklistice a jachtingu pro handicapované. Dělán, co mě baví, s lidmi, co mě baví.

Jaký vliv má na tebe úraz dnes?

Rozhodně pomaleji chodím, kulhám, celkově jsem taková pomalejší, potřebuji pro sebe více klidu a nebýt na sebe příliš náročná.

Používám externí pomůcky, především kalendář v telefonu, abych na nic nezapomněla.

Jak jsi se smířila s tím, co se ti stalo?

Já si myslím, že velmi dobře. Od malička jsem hodně tvrdohlavá, takže jsem se zakousla do rehabilitace a nenechala se odradit. Pamatuji si, jak jsem mojí ergoterapeutce v Kladrubech říkala, když mě učila jezdit na invalidním vozíku, že mi to NEJDE NEJDE NEJDE a pak to najednou ŠLO. Tahle moje vlastnost mě posouvala dál a dál.

Jak na tvoji nehodu reagovalo okolí a kdo byl tvój největší podporou?

Byli samozřejmě smutní, ale podporovali mě hned od začátku, byli při mně, chodili za mnou do nemocnice, prováděli bazální stimulaci a dělali všechno, co jim terapeuti, sestry radili, aby mi pomohli z toho nejhoršího.

Největší mojí oporou byla maminka, která mi třeba v Kladrubech řekla: „Nemáš poraněnou míchu, můžeš chodit, invalidní vozík je jen dopravní prostředek!“. Asi mám tu tvrdohlavost po ní.

Co tě motivovalo v cestě k uzdravení?

Jednak moje tvrdohlavost a pak dvě motta, která se stala časem mojí součástí a to “pozitivní mysl, půl zdraví” a “věř a víra tvá tě uzdraví”, rozhodla jsem se prostě věřit.

Jakou radu by si dala lidem se získaným poškozením mozku?

Vytrvat a nevzdávat se, i když je to těžký a tak věřte, že to zítra, už zítra, může být lepší.

Jakým způsobem se změnil tvůj pohled na život?

Moje chuť žít, nezná hranice.

Vážím si více lidí, kteří jsou nápomocní a ochotní mi pomoci.

Jaká je tvoje oblíbená aktivita v Cerebru?

V tuto chvíli mám nejraději bowling nebo petanque, ráda také jezdím na rekondiční pobyty. Jsme skvělá parta, kde je legrace.